

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1720

Quæst. 438. A quibus conferri possint privilegia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73982](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73982)

privilegiato, acceptetur ad exemplum legati, quod relictum in testamento lecuta ex post facto notitia & acceptatione illius cedit & debetur legatario à die mortis testatoris, juxta *L. si tibi homo. ff. de legat.* item exemplo collationis beneficii facta ignoranti, quæ etiam non tribuat jus in re ante notitiam & acceptationem, bene tamen jus ad rem, secundum plures A. A. ita ut sine dissentu seu repudiatione illius, cui collatum, non possit conferri alteri, juxta *c. si tibi absentis. de prebendis in 6.* & tum denique jus in re, ubi collatio innotuit collatio, isque eam accepit, & sic in genere in rescriptis gratiæ non attenditur tempus præsentia, sed tempus datæ, ita ut statim ac datæ habeant suum effectum, juxta *c. eam te. de rescriptis.* & talia sunt privilegia propriè talia, quæ tantum à privilegiato auferunt onus aliquod, v. g. solvendi pœnam, decimas &c. his enim mox, ut expedita fuerunt, liberatur ab onere privilegiatus. Item privilegia ad supplicationem ipsius privilegiati, aut interveniente ejus Procuratore impetrata, cum eo ipso, quo privilegiatus aut ejus Procurator supplicat, jam adfit ejusdem etiam ignorantis concessionem acceptatio, ex altera parte adfit voluntas concedentis, adcoque privilegium jam sit perfectum.

Quæst. 436. An acquiri possit privilegium per legitimè præscriptam consuetudinem?

R Esp. Affirmativè, juxta *c. novit. de judiciis.* juncta Gl. ubi consuetudo & privilegium æquiparantur; & *c. super quidam. de V. S.* ubi: quod jus exigendi pœdagia & tributa acquiri possit per consuetudinem; & *c. de quarta. & c. cum olim. de præscriptis.* ubi idem dicitur de exemptione à talibus, quod etiam consuetudine acquiratur. Item *Arg. c. duo simul. de offic. Ordinarii. & c. cum contingat. de foro compet.* ubi: quod consuetudine acquiratur jurisdictionis. Non tamen omnia, quæ acquiri possunt privilegio, acquiri possunt consuetudine. *Fagn. in cit. c. cum contingat. n. 8. & 11.* Sunt enim nonnulla, quæ Privilegio Apostolico acquiri possunt, non tamen consuetudine seu præscriptione, idque præcipuè, ubi consuetudo est jure reprobatâ, *Arg. cum instantia. de censib.* ubi: quod Privilegio Apostolico possit quis eximi à Procurationibus, non autem præscriptione & consuetudine.

Quæst. 437. An & qualiter privilegium acquiri possit communicatione?

R Esp. Primò communicatione, (quæ consistit in participatione & concessione quadam, quâ Superior privilegium prius concessum uni tantum personæ vel communitati reddit commune, seu concedit quoque alteri, seu extendit ad alium) utique acquiritur ab eo, cui conceditur, non secus ac concessione Principis factâ alicui primò: Fitque vel absolutè, plene ac perfectè, dum personæ vel communitati communicatur de se, ac sine respectu ad alios, quibus jam concessum, ita, ut illa per se & independentè ab aliis eo frui possit, non secus, ac si specialiter & primò illi concessum fuisset, qualem plenissimam communicationem privilegiorum hodièdum inter se habent omnes Ordines Religiosi mendicantes, teste *Reiffenst. b. r. num. 55.* juxta quod patet ex Constitutionibus variorum Pontificum, ac præsertim Julii II. Leonis X. Pii V. & Clem. VIII. quæ posterior incipit: *Ratio pastoralis;* èstque dicti Pontificis 51. in *Bullar. Tom. 3.* & refertur ad fultum à *Reiffenst. n. 57.* Atque

ita in specie asserit *Reiffenst. n. 63.* Ordines mendicantes communicare cum privilegiis Societatis Jesu, etiam non obstante, quòd aliqua privilegia Societati concessa sub clausula, ne communicentur aliis Ordinibus mendicantibus, quale est illud de Ordinibus suscipiendis à Gregorio XIII. concessum in Bulla: *Utile & pium. 77. in Bullar.* cujus tenorem vide apud *Reiffenst. l. c.* qui pro hoc suo asserto citat *Dian. p. 3. tr. 2. resol. 81.* *Rodriq. Tom. 1. qq. 9. 55. a. 7.* *Mirand. man. Prælat. Tom. 2. q. 46. a. 5. concl. 2.* *Herink d. 4. de LL. q. 6. n. 75.* *Donat. p. 1. Tom. 1. tr. 7. q. 8.* additque rationem, quòd subsequentes Pontifices de novo sine dièis limitationibus plenissimam fecerint communicationem, & confirmationem privilegiorum mendicantibus, quem vide de hoc ulterius, *n. 65.* vide de hoc me *Lib. 1. g. 583.* Vel sit imperfectè & relativè, dum nimirum sit aliquibus non propter se, sed ob connexionem, quam habent cum aliis per se, seu perfectè jam privilegiatis, v. g. certarum Religionum Advocatis & Medicis; ita *Donat. p. 1. Tom. 1. tr. 7. q. 1.* cum communi. Non tamen privilegium concessum uni Religioso communicatur aliis Religiosis etiam ejusdem Ordinis, quia tale privilegium est personale, quòd juxta *Reg. 7. juris in 6.* sequitur personam, & cum eadem extinguitur; & plerumque in aliis cessat ratio concessionis, v. g. prærogativa meritorum & habilitatis, & quod uni prodest, sæpe alteri nocet. De cætero, si privilegium primò communicatum restringatur, aut usu contrario aboleatur, restringitur aut aboletur idem privilegium existens apud alios. Secundò, sive per communicationem ex ea ratione, quòd hoc privilegium communicatum à primò collato quidem dependeat in produci, non tamen in conservari; cum privilegia statim, ut concessa uni, sint propria Religioni alteri habenti communionem cum priore, possuntque quoque Religiosi communicantes in privilegiis uti in judicio privilegio communicato contra alios Religiosos, quibus illud primitus concessum, modò Religiosi communicantes sint rei, vel agant de damno vitando, cum factâ semel privilegiorum communicatione, qualibet Religio æqualiter & independentè ab aliis participet illa privilegia. *Reiffenst. n. 70.* His non obstante communi Jurisconsultorum dicto: *Privilegiatus contra privilegiatum non utitur privilegio;* nam id procedit, quando utriusque par est causa, secus, si utriusque causa diversa est, & unus certat de lucro captando, alter de damno vitando, in quo casu indemnitate cupiens prævalere debet, alteri quærenti alienum lucrum. *Reiffenst. num. 71.* qui *n. 72.* aliam ab aliis allatam dicti axiomatis dilutionem refert.

E contra Religiosi communicantes in privilegiis, non communicant in pœnis & prohibitionibus alterius Ordinis; juxta *Reg. juris in 6.* odia restringi, & favores convenit ampliari, & communem DD.

Quæst. 438. A quibus conferri possunt privilegia?

R Esp. Privilegium propriè & in rigore dictum, quod est contra commune, omnes & soli concedere possunt, qui leges generales condere valent, tum quia juxta dicta supra est lex quadam privata, unde potestatem condendi leges in concedente supponit, tum quia ab obligatione legis, seu juris communis, quis per privilegium eximitur, quod nemo potest, nisi qui legem condere, & conditam potest

potest abrogare, per Sylv. *v. privilegium*, q. 2. Suar. *de LL. L. 8. c. 8. n. 2.* Pith. *h. t. n. 9.* Lauterb. *ad ff. de Const. Princip. §. 39.* cum Gl. communiter recepta *in can. quod autem. 25. q. 2.* & communi AA. Idem est de privilegio minùs strictè accepto, pro gratia & beneficio præter seu ultra jus, quia & illud solus concedere potest, qui est supra jus, & qui in eo limites ponere, & præter illud operari potest; unde potestates publicæ tam sæculares, quàm ecclesiasticæ tantùm in rebus iis privilegia concedere possunt, de quibus disponere, & legem ferre queunt. Pith. *l. c.* cum itidem communi. Sic Papa extra suam ditionem temporalem per se ac directè tantùm in spiritualibus, & quæ illis annexa, ut sunt decimæ, contractus matrimoniales &c. Prælati verò inferiores Papæ concedere possunt privilegia eximentia à legibus à se aut suo antecessore conditis, uti & in rebus ad se pertinentibus, quæ sunt præter & contra jus commune Pontificium, privilegia concedere possunt; in jure enim canonico communi dispensare nequeunt, nisi quatenus id eis de jure vel consuetudine concessum est, non est autem id eis concessum; ita cum Suar. *cit. c. 8. n. 7. 9. 10.* Pith. *l. c.* similiter Imperator, aliique Principes supremi sæculares in temporalibus tantùm privilegia dare possunt, inferiores verò Principes sæculares superiorem in temporalibus recognoscetes, privilegia propriè talia concedere non possunt, nisi quatenus id iis specialiter à superiore Principe concessum. Suar. *n. 11.* Pith. *l. c.* qualis concessio tacita colligitur quoque ex eo, quòd præsumitur ex diuturnis moribus, dum nimirum inferior diu jure singulari aliàs sibi non competente usus fuerit, Imperatore vel Principe id sciente, & non contradicente. Lauterb. §. 41. Et hæc in genere, quod verò attinet modernum statum Imperii Romani, etsi Imperator inconsultis & ignorantibus Imperii statibus extra comitia concedere possit privilegia, & nonnullas personas & causas universalium legum vinculo solvere & eximere, ut Carpz. *de L. Reg. c. 8. n. 8.* Paurmeister *de Jur. Imp. Rom. L. 1. c. 4. n. 6.* quos citat & sequitur Lauterb. *ad ff. de Constitut. Princip. §. 40.* juxta quod quotidianà constat experientià, modò tamen talia privilegia non tendant in magnum Imperii detrimentum, aut non pertineant ad Jura Statibus cum Imperatore communia, maximè in comitiis peragenda, in quibus necessarium esse consensum Statuum, docet Carpz. *cit. rr. c. 13. f. 8. n. 15.* ipsùmque à pluribus observatum esse, refert Lauterb. *l. c.* Quin &, quòd Principes & Status Imperii ad exemplum Imperatoris habeant jus & potestatem privilegia & immunitates concedendi in suis districtibus vi superioritatis territorialis, carere omni dubio, asserit idem citatis pro hoc Mevio *ad Jus Lubec. q. 1. prelim. num. 39.* Myler. *de Princip. & Statib. Imp. Rom. p. 2. c. 46. n. 1. &c.*

Quæst. 439. Quid & quotuplex sit confirmatio & innovatio privilegii?

REsp. Nihil est aliud, quàm privilegii jam antè legitimè habiti corroboratio, quæ sit duplici-

ter, nimirum vel in forma communi, seu ordinaria, vel in forma speciali, seu ex certa scientia. Prior est, quæ jus seu privilegium, prout hic & nunc reperitur, relinquatur in suo statu ab illo, qui conficius illius tollere vel mutare possit, sive validum sit, sive invalidum, cum jus nullum novum tribuat, neque, si prius invalidum, revalidet. Confirmatio in forma speciali est, dum superior, qui primò illud concedere poterat, perspectà rei naturà, & consideratis considerandis circumstantiis positivè in suo robore permanere jubet, vel, si per non-usum, vel usum contrarium amissum, aut à jure communi, vel ab homine, & per constitutionem in corpore juris communis non clausam revocatum, revalidat; æquivaler liquidem talis confirmatio novæ concessioni, & supplet omnes defectus, qui suppleri possunt, ac solent, estque in re & effectu nova concessio. Porro circa confirmationes privilegiorum illud notandum, quòd, si in una Bulla confirmatoria minùs quàm in alia, quæ confirmatur, ponatur, & aliqua privilegia aut favores in una Bulla non confirmantur, per hoc omnia non censentur revocata, sed relinquuntur in suo vigore, quem hic & nunc habent, & consequenter plenè valeant, si posteriore aliqua Constitutione revocata non sint, aut Decretis Trid. non adversentur. Reiffenst. *h. t. n. 59.*

Quæst. 440. Num aliis quàm subditis privilegia concedi possint?

REsp. Non solùm verè & absolutè subditis suis Princeps concedere potest privilegia, sed etiam exteris & non-subditis, si privilegia sint facultatis concessivæ, & merè gratiæ, solùmque præter legem, & in materia subjecta jurisdictioni Principis, non verò, si sint facultatis dispensativæ, & contra jus; ita Suar. *de LL. L. 8. c. 9. à num. 2.* Castrop. *rr. 3. d. 4. p. 4. num. 2.* Pith. *h. t. num. 10.* Ego *L. 1. q. 110. num. 2.* Ratio prioris est, quòd collatio talis privilegii præter jus non supponat in concedente jurisdictionem, sed est actus merè liberalitatis, nec privilegium ipsum continet vim coactivam privilegiati, nec vim illius directivam, quia non obligat illum ad culpam aut penam, cum is rem sibi indultam pro libitu potest omittere, adèoque nullam subjectionem infert privilegiati respectu concedentis privilegii, nec hujus superioritatem respectu ejusdem. Sic Princeps in suo territorio tribuere potest potestatem conscribendi militem externo, venandi, exportandi arma, importandi merces alias suis subditis prohibitas, & immunitatem à solvendis vectigalibus; cum hæc omnia substant ejus jurisdictioni, unde horum omnium privilegiorum capax est non-subditus illius, non secus ac cujusvis donationis sibi factæ ab eo; Ratio prioris est, quòd privilegium contra jus sit privilegium facultatis dispensativæ, quam erga non subditum, utpote non obligatum ejus legibus, exercere nequit.